

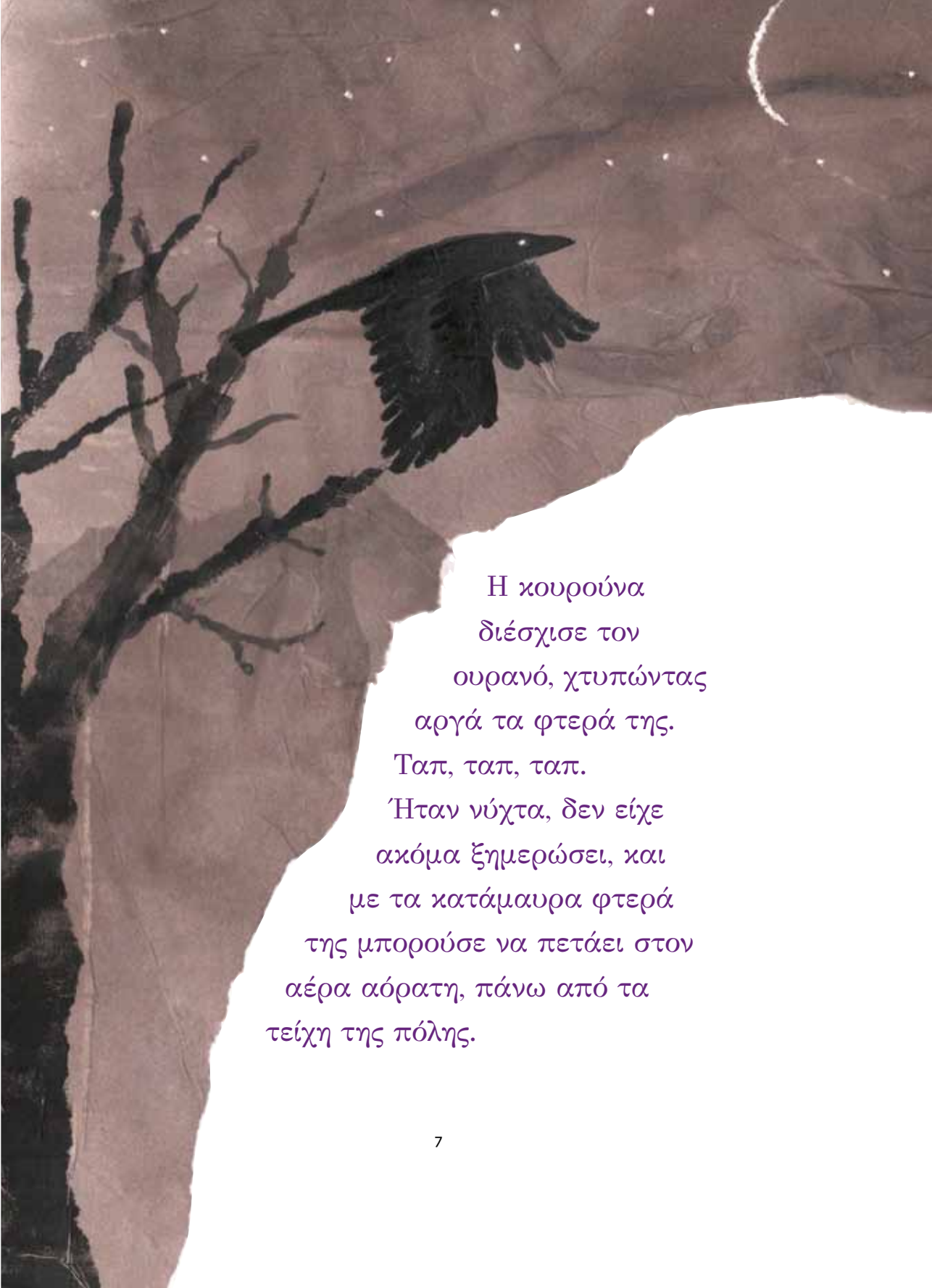
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΛΑΟΥΡΑ ΠΑΟΛΕΤΙ

μετάφραση: Αργυρώ Μαντόγλου

'Eva

Η κουρούνα
διέσχισε τον
ουρανό, χτυπώντας
αργά τα φτερά της.
Ταπ, ταπ, ταπ.
Ήταν νύχτα, δεν είχε
ακόμα ξημερώσει, και
με τα κατάμαυρα φτερά
της μπορούσε να πετάει στον
αέρα αόρατη, πάνω από τα
τείχη της πόλης.

Ανασήκωσε τους ώμους της και μάζεψε τα πόδια της σε ορθή γωνία. Προσγειώθηκε στον κίονα της πύλης και πήδηξε μέσα στη φωλιά της.

Υπήρχαν εφτά πύλες συνολικά. Η συγκεκριμένη κουρούνα κούρνιασε πάνω στην έβδομη, ιδανικό μέρος για μια κουρούνα. Είχε την καλύτερη θέα του πεδίου της μάχης.

Η μάχη που είχε μόλις λάβει τέλος ήταν με διαφορά η χειρότερη. Πολύ φαγητό. Μακάρι να ήταν τώρα η εποχή του χρόνου που είχε τα

καινούρια αυγά με τα κλωσόπουλά της· μακάρι οι άνθρωποι να αποφάσιζαν να αλληλοσκοτωθούν μια πιο ωφέλιμη για κείνη χρονική στιγμή. Δυστυχώς, μια ολόκληρη εποχή είχε περάσει από τότε που είχε σπρώξει με το μαύρο ράμφος της τα ραγισμένα τσόφλια των αυγών έξω απ' τη φωλιά της και είχε κατευοδώσει τα αδύναμα κουρουνάκια.

Τώρα τα εναπομείναντα πλοία των στρατευμάτων που οπισθοχώρησαν θα χάνονταν στη λεπτή γραμμή του ορίζοντα, στο σημείο όπου η θάλασσα συναντούσε τον ουρανό· ο καπνός από τις χτεσινοβραδινές φωτιές σκόρπιζε εκεί κάτω, εκεί όπου οι ακόμα-ζωντανοί είχαν θάψει και είχαν κάψει τους νεκρούς τους. Και ήταν, ως επί το πλείστον, γένους θηλυκού. Οι γυναίκες ήταν εκείνες που είχαν αναλάβει το μετέπειτα ξεκαθάρισμα. Εκείνες ήταν που χώνονταν μέσα στα χαλάσματα και στα συντρίμια. Σκυφτές, χωρίς φτερά, έσερναν τις διαλυμένες χειράμαξες στους δρόμους που είχαν απομείνει ανοιχτοί. Δεν ήταν κάτι που συνέβαινε πρώτη φορά. Η κουρούνα τα είχε ξαναδεί όλα αυτά στο παρελθόν. Ήταν ένα γέρικο πουλί και τα χρόνια την είχαν κάνει ανοιχτομάτα και σοφή, την είχαν διδάξει τι να προσέχει και τι να προσπερνάει. Είχε

μάθει να μη σπαταλά πολύ χρόνο στην επιλογή του καλύτερου κομματιού για φάγωμα από τον νεκρό που ήταν πεσμένος κατάχαμα. Ποτέ μην καθυστερείς, γιατί θα δώσεις τον χρόνο στους ακόμα-ζωντανούς να σε προσέξουν και να βρουν μια πέτρα να σου πετάξουν. Πρώτον: κατεβαίνεις. Δεύτερον: προσγειώνεσαι και αρπάζεις με τα νύχια. Τρίτον: τραβάς με την άκρη του ράμφους τη μύτη, τα δάχτυλα, την άκρη από κάποιο γευστικό μάτι – το τέλειο γεύμα. Τέταρτον, βιάσου: ταπ, ταπ, ταπ τα φτερά, πετάς ψηλά και φεύγεις μακριά από δω.

Έστρωσε και πάλι με το ράμφος τα φτερά της. Ήταν μια μακρά νυχτερινή βάρδια. Τακτοποιήθηκε και κούρνιασε να κοιμηθεί.

Όμως από κάτω, δίπλα στην πύλη, να τος πάλι εκείνος ο σκύλος, καθόταν εκεί και περίμενε. Ήταν στην ίδια θέση από την ώρα που ξεκίνησε η μάχη.

«Κρα!» έκραξε.

Ο σκύλος στριφογύρισε εξαντλημένος μια φορά πάνω στα χαλίκια και μετά άλλη μια. Έφτιαχνε το κρεβάτι του για να κοιμηθεί. Τα νύχια του ήταν μεγάλα.

Είχε εξελιχτεί σε έναν από

κείνους τους σκύλους που καλύτερα να κρατούσες αποστάσεις, το είδος που θα μπορούσε να αρπάξει ολόκληρη την ουρά σου με ένα αστραπιαίο τράβηγμα και έπειτα να ξανακαθίσει στη θέση του, με τα φτερά της ουράς σου να πετάγονται από το στόμα του σαν τη βεντάλια κάποιας κυρίας (πράγματι, κάτι παρόμοιο είχε συμβεί κάποτε σε μια κουρούνα). Ήταν σίγουρα σκύλος, αλλά έμοιαζε με λύκο, τα δόντια και τα αυτιά του σουβλερά, με μια μακριά και όμορφη μουσούδα.

Ήταν ξαπλωμένος με το κεφάλι πάνω στα πόδια του. Έμοιαζε λυπημένος. Αλλά τα αυτιά του παρέμεναν τεντωμένα. Κάποιοι που νωρίτερα ήταν ζωντανοί και που πιθανότατα να ήταν τώρα νεκροί τού είχαν πει: μείνε. Και έμεινε.

«Γύρνα σπίτι. Ο αφέντης σου πέθανε» έκραξε η κουρούνα από ψηλά στον σκύλο.

Καμία απάντηση.

Σκύλοι. Μετά χαράς φοράνε κολάρα, επιτρέπουν στους ακόμα-ζωντανούς να τους σέρνουν με φθαρμένα λουριά. Έτρωγαν από τα χέρια τους, λες και το χέρι που τους τάιζε δεν

ήταν από μόνο του ιδανική τροφή. Μπορεί να τον έκαψαν ή να τον έθαψαν ήδη, έκραξε.

Ξάφνου ο σκύλος αναπήδησε και η καρδιά της κουρούνας σκίρτησε. Ταπ, ταπ, ταπ! Παρ' ότι δεν υπήρχε περίπτωση ένας σκύλος να πηδήξει τόσο ψηλά ώστε να φτάσει πάνω στην πύλη της πόλης, εκείνη όρμησε στον αέρα και πέταξε μακριά. Τα φτερά της ουράς της έτρεμαν.

Αλλά ο σκύλος δεν πήρε χαμπάρι. Αντιθέτως, παρέμεινε εκεί ορθός να αφουγκράζεται, με το ένα πόδι ανασηκωμένο στον αέρα.

Η πορτίτσα της γιγάντιας ξύλινης πύλης άνοιξε.

Από κει πέρασαν μέσα δυο ζωντανές κοπέλες. Μπήκαν επιφυλακτικά, σαν να έκρυβαν κάποιο μυστικό.